

Het Tati-syndroom

Benny Baudewyns

HET TATI-SYNDROOM

2018

1

Eind mei 2018

Sainte-Sévère-sur-Indre, Frankrijk

© 2018 – Benny Baudewyns & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Loudmouth
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Isa Rathé

NUR 330
ISBN 978 94 6001 662 2
D/2018/11.676/415

e-boek
ISBN 978 94 6001 676 9

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De straten in het Franse dorpje Sainte-Sévère-sur-Indre zagen er die middag in de lentezon uit zoals alle dorpjes hier in de streek. Leeg en verlaten. Nauwelijks achthonderd inwoners, van wie het merendeel ouderen, die, verknocht aan hun geboortegrond, halsstarrig weigerden om het voorbeeld van de jeugd te volgen. Namelijk, uitwijken naar meer bevolkte gebieden, zoals de dichtstbijzijnde stad Poitiers, om daar alsnog wat centen te verdienen. Zij waren hier gebleven en zaten nu in hun kleine huisjes, voor een aftands tv-scherm en aten *confit de canard* of *cassoulet*, met de *rouge du pays* binnen handbereik.

De desolaatheid, het kon me wat. Alsook de lekkere lentezon. Ik banjerde door de hoofdstraat (verlaten, kon het anders?) en voelde hoe de dubbele pijnstillers die ik daarnet, bij het parkeren van mijn auto, had geslikt, zijn werk begon te doen. De warmte van de zon ebde weg, de straten golfden (alhoewel het hele dorp biljartvlak was) en de geluiden van overvliegende vogels en de wind vervaagden tot een eentonig gebrom, als van een versleten naaimachine. Ik had er maar eentje mogen nemen. Ik moest het hoofd fris houden.

Ik kwam bij het plein met het kerkje en zag dat de banken aan de zijkant leeg waren. Zou hij het op het laatste moment laten afweten? Ik vloekte. Dat zou een smerige streek zijn. Dan had ik

me deze trip kunnen besparen en rustig verder kunnen doen met wat ik bezig was.

Ik maakte rechtsomkeer en sloeg het eerste zijstraatje in dat ik tegenkwam. Smal, donker, het geluid van een jengelend tv-toestel uit een openstaand raam op een bovenverdieping. Ik kwam bij een ander pleintje. Links het zo typische bouwsel voor de streek: een overdekt markthalletje met open wanden en een waterput. Rechts alleen maar huisjes. Ik zag hem meteen zitten. Op het bankje naast de markthal staarde hij naar het ongelijke plaveisel. Hij schrok op toen ik naderde.

‘Daar ben je,’ zei ik, in een krampachtige poging om mijn stem zo natuurlijk mogelijk te laten klinken en niet als een door pillen versufte junk (wat ik eigenlijk wel was).

De kerel stond op en schudde me de hand. Achterin de twintig, vrij atletisch gebouwd. Kort, zwart haar. Hij droeg een wit T-shirt zodat de getatoeëerde draak op zijn linkerarm goed zichtbaar was. Ik haat tattoos, maar liet niks merken.

‘Ik dacht je aan het kerkje te vinden,’ zei ik, in een poging een eind te maken aan de handdruk. Stevig natuurlijk, zoals dat past bij zijn jeugd, maar voor mij een marteling. Pijnscheuten tot in mijn nek, alle pijnstillers ten spijt.

‘Ik dacht dat dit het pleintje was waarop je doelde. Ik heb niet verder rondgekeken.’

‘Geeft niet,’ zei ik. ‘Hier zitten we zelfs nog dichterbij ons doel. Alvast bedankt om te komen.’ Ik ging naast hem op het bankje zitten. ‘En, Robin, hoe gaat het met het schrijversleven?’

Robin grijnsde. ‘Stel je daar maar niet te veel van voor. Ik bedoel, het is geen showbizz-gedoe. Zeker nu niet, nu het stof is gaan liggen.’

Robin Devalck had een boek geschreven. *Doofpot*. Een thriller. Over ongere praktijken binnen de chemische industrie. Ik had het boek gelezen. Niet slecht. Dat vonden ook enkele recensenten. Goed opgebouwd verhaal dat echter geen grote potten brak. Tot een conservatieve recensent zijn pen in vitriool doopte en het boek tot op de grond afbrandde en de schrijver – hij zat nu toch in een pyrotechnische fase – naar de brandstapel verwees.

De reden? Een lid van het Belgische koningshuis zat in het complot van de chemiereus en werd in het boek bij zijn echte naam en functie vernoemd. Heiligschennis! Het resultaat was echter dat het boek overal aandacht kreeg en pijlsnel naar de toppen van de verkoopljestjes schoot. Robin Devalck werd een van de meest geïnterviewde mensen van dat moment.

‘Nog iets van het koningshuis gehoord?’ vroeg ik.

Robin schudde het hoofd. ‘Gelukkig niet. Even werd gevreesd voor een verbod op het boek, maar dat kwam er niet. Radiostilte in Laken.’

‘Loopt de verkoop nog steeds even goed?’

‘Ja. Alhoewel het boek al bijna een jaar uit is, loopt het nog steeds als een trein. Dank je. Maar moest ik daarom naar hier komen? Ik veronderstel van niet. In je mails vertelde je dat je iets belangrijks voor me had.’

Robin Devalck was zo vriendelijk geweest om zijn e-mailadres in zijn boek te vermelden. Zo was ik met hem in contact gekomen. Het had nog ettelijke mails geduurd vooraleer ik hem kon overhalen om naar dit onooglijke dorpje in Frankrijk te komen.

‘Ben je al aan een nieuw boek begonnen?’ vroeg ik. ‘Ik kan me voorstellen dat de verwachtingen nu hooggespannen zijn.’

Robin haalde zijn schouders op. ‘Er zitten een aantal ideetjes in mijn hoofd.’

Ik kon een grijns nauwelijks onderdrukken. Er zat helemaal geen tweede boek in de pijplijn. Hij had nog geen letter op zijn laptop ingetikt. ‘Ik wil je iets laten zien,’ zei ik, terwijl ik moeizaam opstond. ‘Ginds.’ Ik wees naar een huis met een gerestaureerde gevel in de uiterste uithoek van het pleintje. ‘Kom mee.’

‘*La maison de Jour de fête*,’ las Robin op het bord dat aan de gevel hing. ‘Zegt me niks. Alleen dat dit schabouwelijk Frans is. Het moet toch *du jour de fête* zijn, of *de la journée*. En dan nog zegt het me niks.’

‘*Jour de fête* is een Franse film van Jacques Tati. Uit 1947. Het was zijn eerste langspeelfilm. Volledig hier in dit dorp gedraaid. Dit museum werd opgericht om zijn naam in ere te houden.’

‘Tati? Was dat niet de man van de visuele humor? Films met nauwelijks dialogen. *Traffic*, denk ik, was er ook eentje van hem.’

‘Juist,’ knikte ik. ‘Onder andere.’

‘En dat wilde je me laten zien?’ vroeg Robin ongelovig.

Ik voelde een zekere woede opkomen. Ik moest snel ter zake komen. ‘Nadat ik je verteld heb wat ik te vertellen heb, zal je de link wel begrijpen.’

‘En wat heb je me dan te vertellen?’

‘Een verhaaltje.’

‘Die verzin ik liever zelf,’ mokte Robin.

‘Twee opmerkingen,’ zei ik snel. ‘Op dit moment lukt het je niet om een nieuw verhaal te verzinnen. Je bent verlamd door het succes van je eerste boek. Je wilt het beter doen en dat streven legt je inspiratie droog. En twee: mijn verhaal is waar. En dat past helemaal bij jouw manier van werken. Thrillers schrijven met waargebeurde feiten en echte personages.’

‘Ik ben niet overtuigd. Ik denk dat ik hier mijn tijd verspil.’

‘Je zou niet de hele weg naar hier zijn gekomen als je niet geïnteresseerd was. Laat me je mijn verhaal vertellen. Verspil nog enkele uurtjes en beslis dan wat je ermee doet.’

Robin haalde de schouders op.

Blij dat hij tenminste niet wegliep, zei ik snel. ‘Hierbinnen is een cafetaria. Laten we iets gaan drinken.’

Het museum was enkel vanaf de middag open en zoals op alle andere dagen dat ik hier was, buiten het toeristische hoogseizoen, was er niemand. De cafetaria werd gerund door lokale vrijwilligers en de gezette dame met grijs haar in een belachelijke dot had ik hier nog nooit gezien. We bestelden koffie en namen de kopjes mee naar een tafeltje in de hoek.

‘Mijn leven is er een geweest van vreemde wendingen,’ begon ik. ‘Ik kom uit Nederland.’

‘Alsof ik dat nog niet had gehoord,’ zei Robin.

‘Ondanks de vele jaren in België, raak ik mijn roots niet kwijt. Oh, voor ik het vergeet, heb je een opnameapparaat mee zoals ik had gesuggereerd?’

Robin plaatste zijn smartphone op tafel. ‘Volledig opgeladen,’

zei hij zuchtend. ‘Goed voor enkele uren. Ik stel voor dat ik het recht heb om op te stappen mocht je verhaal mij niet interesseren.’

‘Vind ik een goede afspraak,’ zei ik. ‘Ik garandeer je dat je blijft zitten.’

Robin haalde de schouders op en deed een spraaktest. Daarna plaatste hij het apparaatje tussen ons in. ‘Oké. Verras me.’

Ik haalde diep adem en tastte in mijn jaszak. Het doosje met de pijnstillers was vol. Ik hoopte dat het voldoende zou zijn om het einde van het verhaal te halen. ‘Drie jaar geleden is het allemaal verschrikkelijk misgelopen,’ zei ik. ‘De wonde etterde al vele jaren, maar toen barstte ze open...’

2015

2

Zaterdag 29 augustus 2015
Knokke, België. 10.12 uur

Advocaat Laval staarde door het woonkamerraam van de immense villa in de Prins Filiplaan in Het Zoute, de chique wijk van de badplaats Knokke. Aan de buitenzijde viel ze niet op tussen de andere bouwsels die er stonden: traditionele bouw, wit en grijs geschilderd, een verzorgde tuin en een parkeerplaats voor minstens vier terreinvoertuigen. Binnenin was het huis enkele jaren geleden helemaal aangepakt: strakke lijnen, zwarte vloeren, witte muren en overal kunst aan de muur.

Meester Laval, de vooraanstaande Parijse advocaat en eigenaar van het pand, had weinig oog voor zijn juweeltje. Had het van hem afgehangen, dan was hij in Parijs gebleven. Hij was vrij groot, stevig in het vlees zonder echter papperig over te komen (maatpakken van de bekendste huizen konden veel wegwerken) en had kort, grijs haar. Hij was achtenzestig, maar straalde de vitaliteit van een veertiger uit. Naast hem stond zijn maitresse, Nasser. Ze was tenger gebouwd, had diepliggende ogen en zag er, ook al had ze dezelfde leeftijd als Laval, ook opmerkelijk jonger uit. Daar hadden enkele specialisten, met torenhoge rekeningen, wel voor gezorgd.

Ze kwam naast Laval bij het raam staan en keek mee uit over de tennisvelden van de Royal Zoute Tennis Club, die achter de

verzorgde tuin lagen. Op dit vroege zaterdagse uur was er niemand. Laval keek ongeduldig op zijn horloge.

'*Tu es impatient.* Denk je dat hij niet komt?' vroeg Nasser in haar smetteloze Frans.

'Natuurlijk komt hij,' bromde Laval. 'Ik heb hem op het hart gedrukt dat hij er alle belang bij had om te komen. Zo niet dreigde ik hem van zijn bureau te laten plukken in zijn luizig transportbedrijf. Voor de ogen van al zijn werknemers.'

Nasser sloot eventjes de ogen. Laval was bijzonder kortaangebonden. Daar had hij natuurlijk alle reden voor, maar toch was ze steeds bang voor hem als hij in deze gemoedstoestand verkeerde. Laval was dan een in het nauw gedreven roofdier dat in een flits heel verschroeiend kon uithalen. Je liep hem nu beter niet in de weg.

Een Range Rover reed de oprijlaan op en parkeerde naast de BMW van Laval en de Mercedes van Nasser. Een kwieke zeventiger in vrijetijdskledij stapte uit, bekeek de BMW met enig misprijzen en baande zich een weg over het kronkelige tuinpad naar de achterkant van de villa. Nasser maakte de deur open, Laval verroerde geen vin bij het raam.

'Hallo,' zei Nasser opgewekt. 'Bedankt dat je gekomen bent.'

'Ik hoop dat het de moeite is want ik heb wel wat anders te doen op een zaterdagvoormiddag. Dat is verdomme het enige moment dat het wat rustiger is op het bedrijf en dat ik kan doorwerken.'

Hij stond nu in de woonkamer en Laval schudde hem de hand. 'Monsieur Lampruyt,' zei hij. Hij sprak de naam op zijn Frans uit, *Lamprwi*, goed wetende dat hij hem daarmee steeds weer de gordijnen in joeg.

Deze keer bleef de man echter opvallend kalm. 'Wat is er aan de hand?' Nasser kuchte even en Lampruyt schakelde over op Frans. '*Qu'est-ce qui se passe?*' Zijn Frans klonk wat hoekig. Iemand die de taal wel machtig is, maar er nooit in slaagt om de Vlaamse tongval te weren.

'*Il se passe des choses graves,*' zei Laval, terwijl hij in een van de ruim bemeten zetels ging zitten en de anderen uitnodigde

hetzelfde te doen. 'Na zovele jaren succesvol de zaak te hebben begraven, dreigt er nu onheil. Uitgerekend nu, nu we aan het einde van onze succesvolle carrières zijn gekomen, bestaat de kans dat iemand het deksel opentrekt en alles in de openbaarheid brengt.'

Lampruyt leek niet erg onder de indruk van de dreiging. 'Komaan zeg, het is allemaal zolang geleden. *Peu importe.* Niemand zal dit au sérieux nemen.'

'Toch wel,' zei Laval kortaf. 'Zeker als het iemand van ons is die het verhaal naar buiten brengt.'

Lampruyt sprong recht. 'Wat? Wat is dit voor onzin?'

'Ga zitten,' zei Nasser. 'Dit doet zich voor. Je weet dat ik al die jaren jullie verbindingspersoon ben geweest.'

'Ja, ja,' knorde Lampruyt. 'Meneer daar wil ons in het oog houden, maar heeft het te druk met zijn politieke carrière.'

'Noem het zoals je wilt,' zei Nasser. 'Ik zie het meer als contact houden. Onze Nederlandse vriend Tendam is inmiddels met pensioen.'

Lampruyt haalde onverschillig de schouders op. 'Ik heb Tendam sinds de gebeurtenissen niet meer gezien of gesproken.'

'Nou, dan weet je het nu,' zei Nasser.

Laval ging rechtop zitten en legde Nasser met een handgebaar het zwijgen op. Hij nam zonder enige schaamte het gesprek over (hij was dit al zijn hele leven gewoon geweest, hij was de leider). 'Maar het gaat niet goed met hem,' zei hij kordaat. 'Tendam raakt niet over het verlies van zijn vrouw heen en dat is in zijn hoofd gaan zitten.'

'Wat heeft dat met ons te maken?' vroeg Lampruyt nukkig.

'Hij begint heden en verleden door elkaar te halen,' ging Laval onverstoord verder. 'Hij vertelt over dingen die lang geleden zijn gebeurd alsof ze net voorkwamen. Ook over wat ons aanbelangt.'

Lampruyt keek Nasser aan. 'Dat heb jij geconstateerd?'

'Ja,' zei Nasser. 'Ik was laatst bij hem op bezoek. Hij zit onder-tussen in een rustoord, zo erg is het. Hij vertelt over...'

'De zaken die we gedeckt willen houden,' brak Laval haar af. 'Dat kan niet.'

Lampruyt keek enkele ogenblikken naar de zwarte vloer. 'Denk je nu echt dat Tendam, na al die jaren, een gevaar voor ons kan betekenen? Wie zou er ooit op het idee komen om de wartaal die hij uitbraakt op zijn echtheid te controleren?'

Laval sprong met een ongeziene energie recht uit de zetel en ging dreigend voor Lampruyt staan. 'We kunnen ons geen lekken permitteren. Ik kan me geen lek permitteren. Ik sta voor de belangrijkste stap in mijn hele carrière en die laat ik niet kelderen door een demeterende kinkel.'

Lampruyt liet de agressie uit Lavals woorden over zich heen gaan en vroeg: 'Een belangrijke stap? Je hebt toch alles bereikt wat je wilde? Zoals wij allemaal. Met dank aan onze beschermheer. Wat kun je...'

'*La ferme*. Je snapt er niks van. Je weet dat ik me de laatste jaren in de politiek heb gegoooid. Ondertussen is mijn status binnen de *Parti socialiste* zo gegroeid dat ik een niet te onderschatten kandidaat ben geworden om binnen onze partij de nominatie te halen.'

'Welke nominatie?'

Laval zuchtte. '*Et merde*, jij weet ook niks. Kom eens wat meer uit je bedrijf. De nominatie voor presidentskandidaat bij de volgende verkiezingen. De weg naar het presidentschap van Frankrijk ligt voor me open.'

Lampruyt zweeg.

'Sowieso zal het leven van elke kandidaat door de pers met een fileermes worden ontleed en de minste anomalie kan tot een schandaal uitgroeien. Stel je eens voor dat iemand tijdens de verkiezingscampagne, of erna, lucht krijgt van ons geheim. Ik ben achtenzestig, mijn enige kans om president te worden. Die laat ik niet verbrodden door die bankier in zijn rustoord.'

'En wat wil je er dan aan doen?' schamperde Lampruyt. 'Tendam laten vermoorden?'

Laval ging zitten terwijl hij Lampruyt indringend bleef aankijken. 'Dat lijkt mij de enige oplossing. We moeten het zo aanleggen dat het op een ongeluk lijkt.'

Lampruyts mond viel open. 'Jij meent dat, niet?'

'Zie jij een andere oplossing?'

Lampruyt sprong op zijn beurt recht en banjerde door de woonkamer. 'Laat het verleden verdomme rusten. Wat gebeurd is, is gebeurd. Daar kan niemand nog iets aan veranderen. Maar het is zo lang geleden, niemand zal nu enig geloof hechten aan een bekentenis. Je maakt je zorgen om niks.'

'Sta me toe dat toch even anders te zien.'

'Sta mij toe om je een moordzuchtige gek te noemen. Tendam uitschakelen? Hoe haal je het in godsnaam in je hoofd. Laat hem maar wauwelen, niemand zal hem geloven.'

'Is dat je laatste woord?'

'Natuurlijk,' briepte Lampruyt. 'Ik vertrek nu en ban dit hele gesprek uit mijn hoofd. Dit heeft nooit plaatsgevonden. Word jij maar rustig president. Ik zal de veertiende juli op de *Champs-Élysées* naar je komen zwaaien. En laat me nu met rust.' Kwaad sloeg Lampruyt de achterdeur dicht en toen zijn Range Rover optrok, spatten de kiezelsteentjes over het gazon. Laval keek onbewogen toe vanachter het raam.

Nasser kwam naast hem staan. Ze leek gedurende het gesprek wat kleiner te zijn geworden. Ze hoopte maar dat Laval haar trillende knieën niet opmerkte. 'Waarom heb je hem niet verteld dat je Tendam al hebt uitgeschakeld?' vroeg ze met nauwelijks verholten trilling in haar stem.

Laval draaide zijn hoofd naar haar toe. Zijn ogen stonden ijskoud. 'Dat wij hem hebben uitgeschakeld. Jij zit hier mee in, vergeet dat niet.'

Nasser zei niks. Ze liep naar de lange bank en liet zich onderuit zakken. 'Ga je hem... Gaan wij hem ook uitschakelen? Wou je daarom dit gesprek? Je wilde zien hoe zijn reactie zou zijn. Nu hij categoriek tegen is, moet hij ook weg. Is het dat?'

Laval deed een stap naar haar toe. 'Je hebt het helemaal door,' zei hij onbewogen. 'En nu we toch bezig zijn, zullen we die andere ook het zwijgen opleggen. Zet je jongen maar aan het werk.'

Hij is gek geworden, bedacht Nasser. Dat presidentschap verblindt hem volledig. En ik kan verdomme niks doen. Ik zit mee in de boot en de dieperik lonkt.

Laval kwam naar haar toe en nam haar hand vast.
Ook dat nog, zuchtte Nasser onmerkbaar. Seks. Daar staat mijn hoofd totaal niet naar. Maar dat is iets waar hij natuurlijk geen seconde rekening mee houdt.

3

Maandag 31 augustus 2015
Villers-la-Ville, België. 21.39 uur

De grote, gerestaureerde vierkantshoeve in het Waals-Brabantse dorpje lag er verlaten bij. De schemering was ingetreden en Hendrik Demulder knipte net het licht aan in het voorportaal toen hij Nassers Mercedes het erf zag oprijden. Hij was vooraan in de zestig, had een bol hoofd met grijs piekhaar en borstelige wenkbrauwen. Verbaasd bleef hij toekijken hoe Nasser haar auto dwars op de oprijlaan achterliet en kwaad naar hem toe beende.

‘Kom mee naar binnen,’ beval Nasser.

Braaf volgde hij haar, ondertussen zijn hersenen pijnigend over wat er mogelijk aan de hand kon zijn. In de grote leefkamer draaide Nasser zich abrupt om.

‘Vierduizend euro, Demulder. Verdomme nog aan toe.’

Demulders mond viel open van verbazing. Ofwel had hij een gat in zijn geheugen en was er iets gebeurd waar hij geen enkel besef van had, ofwel was zijn bazin gek aan het worden. Voor hij echter iets kon zeggen, duwde Nasser hem een papiertje onder de neus.

PROBLEMEN MET WATER. BABBEL GEWOON MEE EN BEDENK LIST OM NAAR BUITEN TE LOPEN. Hij had geen flauw idee wat Nasser in de zin had.

‘Ik heb verdomme een factuur van vierduizend euro ontvangen van de watermaatschappij, Demulder,’ foeterde Nasser. ‘Ik ben hier afgelopen maand nauwelijks geweest. Dus moet er hier ergens een lek zijn. Hoe kun je dat nou niet opmerken? Heb je een maand liggen slapen?’

‘Mevrouw Nasser, ik zweer dat er hier in huis geen waterlek is.’

‘Waar komt die factuur dan vandaan?’

Demulder krabde in zijn piekhaar. ‘Het enige wat ik kan

bedenken is de oude serre bij het bos. Daar ben ik de afgelopen tijd niet meer geweest. Die oude waterleiding ligt er nog steeds...'

'Toon het me,' onderbrak Nasser en beende voor hem uit naar buiten.

De oude serre, een verzameling gebroken en gebarsten ruiten in verweerde sponningen lag zo'n vijftig meter van het huis vandaan. Demulder volgde Nasser die er stevig de pas inhield. Bij de serre bleef ze staan en keek hem aan.

'Sorry voor het schrikken,' zei ze alleen maar.

'Er zijn grote problemen, als ik je gezicht zo zie,' zei Demulder. 'Ben je bang dat er af luisterapparatuur in het huis is aangebracht?'

Nasser knikte. 'Ben ik bijna zeker van.'

'Ik heb niks gemerkt,' zei Demulder.

'Hendrik, die spullen zijn tegenwoordig zo gesofistikeerd. Helemaal anders dan in jouw tijd bij de politie.'

'Is je ontmoeting met Laval in Knokke je niet gekomen?'

'Dat is het minste wat je kunt zeggen,' jammerde Nasser. 'Ik ben bang dat hij compleet gek is geworden. Hij is zo paranoïde als maar kan zijn. Dat presidentschap verblindt hem.'

'Nu Tendam uit de weg is geruimd, zal hij niet stoppen?'

'Inderdaad, Hendrik. Hij had Lampruyt uitgenodigd om bij hem te polsen hoe hij tegenover de zaak stond. Laval liet het uitschijnen dat Tendam nog in leven was, maar dat hij eraan dacht om hem uit te schakelen. Lampruyt ging natuurlijk volledig door het lint en wilde niet meewerken. Dus heeft Laval de opdracht gegeven om Lampruyt ook uit de weg te ruimen. Ik ben bang dat ik de volgende op zijn lijst ben.'

Demulder schudde moedeloos het hoofd. 'Waar ben je in godsnaam aan begonnen? Je had nooit je mannetje naar Tendam mogen sturen.'

Nassers gezicht liep rood aan. 'Het is mijn mannetje niet. Laval heeft hier al van bij het begin de hand in. Niet dat hij hem ooit lijfelijk heeft ontmoet, daar past Laval wel voor op. Hij gaf de orders vanop afstand. Ik voerde uit. Het is nu te laat om

de zaken ongedaan te maken. Laval houdt me dag en nacht in het oog. Ik kan niet anders dan de procedure tegen Lampruyt opstarten. Maar Laval moet gestopt worden.'

'Stap gewoon naar de politie. Je bent wel betrokken, maar er valt misschien iets te regelen.'

Nasser keek Demulder aan. 'Dat is nou het laatste wat ik uit de mond van een oud-inspecteur verwachtte. Dat zal niet gebeuren, dat weet je toch. Ik draai mee de doos in en daar heb ik absoluut geen zin in.'

'Vluchten?'

'Staat gepland,' knikte Nasser. 'Al mijn aandelen zijn verzilverd en al mijn geld is verkast. Voor de rest is ook gezorgd. Maar ik vlucht niet vooraleer Laval hangt. Hij heeft mijn hele leven beheerst, nu moet het stoppen. Ik wil de rest van mijn bestaan Laval-vrij doorkomen.'

'Tja...'

'En het moet snel gaan,' wond Nasser zich op. 'Bij de voorbereidingen rond het ongeluk van Tendam heb ik zelf wat kruimels gelegd in Nederland. Ik hoopte dat een snuggere onderzoeker de zwik zou blootleggen. Maar dat is niet gebeurd. En ik ben bang dat Laval me meer en meer in het oog houdt. Ik krijg geen tweede kans om me ermee te bemoeien.'

Demulder ging op een oude krat zitten, die vervaarlijk kraakte onder zijn gewicht. 'Dan moeten we iemand vinden die we informatie voeren, zodat Laval alsnog ontmaskerd wordt.'

Nasser zuchtte. 'Prima. Daar vind je honderden kandidaten voor.'

'Een of andere privédetective?'

'Ken jij zo iemand?'

'Nee. En nu ik erover nadenk, hij zou tegen de wet werken. Geen enkele detective zou zoiets doen. Misdaden moet hij meteen melden, anders wordt hij medeplichtig. Ik ken een paar ex-bajesklanten die eventueel voor een fikse vergoeding...'

Nasser schudde het hoofd. 'Nee. Zo'n kerels vertrouw ik voor geen cent. Niemand zou hen bovendien geloven. Het moet een persoon zijn die een zeker gezag uitstraalt. Zowel degene die de informatie geeft als degene die ermee aan de slag gaat.'

‘Een persoon met gezag die zelf een onderzoek opstart... Dan moet je bij de politie zijn,’ zei Demulder opeens vastberaden.

Nassers aandacht was gewekt. ‘Ga verder. Denk je aan iemand?’

‘Ik heb, zoals je me gevraagd hebt, de zaak rond Tendam in Nederland zo goed mogelijk gevolgd.’

‘Demulder, vertel me iets wat ik nog niet weet.’

‘Het onderzoek werd geleid door de politie van Zwolle. Er was een jonge inspectrice bij betrokken, een zekere Nellie Bos. Toeval wil dat ik een vrij goed contact heb met een commissaris uit Amsterdam. Ik heb bij hem voorzichtig geïnformeerd, hij heeft zijn oor te luisteren gelegd in Zwolle.’

‘Maak het kort, Demulder. We kunnen hier niet de hele avond blijven staan.’

‘Zij was de enige van het onderzoeksteam die zich vragen stelde bij het ongeluk van Tendam. Haar collega’s weten dat aan haar jeugdig enthousiasme. Ze is nog maar net bij de politie. Uiteindelijk heeft ze ingebonden.’

‘Wat wil zeggen dat zij de uitgelezen persoon is om informatie naartoe te spelen.’

‘Precies. Bij de minste anomalie zal ze meteen de hele zaak willen onderzoeken. Ze wil zich bewijzen in dat mannenkorps. Dit zou haar kans kunnen zijn.’

Nasser dacht na. ‘Zit wat in. Maar welke informatie geven we haar?’

‘Meteen de volle lading,’ zei Demulder. ‘Jij hebt me toch verteld dat Tendam alles op papier had gezet?’

‘Dat heeft hij me bij een van mijn vroegere bezoeken verteld,’ zei Nasser. ‘En getoond. Ik weet waar het zit. Het is bij het onderzoek naar het ongeval niet naar buiten gekomen, hoezeer ik ook had gehoopt van wel.’

‘Dan moeten we nu het toeval een duwtje in de rug geven. Ik ga naar Nederland om haar de informatie te geven.’

Nasser dacht na. ‘Goed. Doen we. Gebruik mijn auto. Een beetje schrandere onderzoeker zal al snel doorhebben dat die auto daar nog is gesignaleerd.’

Demulder knikte. ‘Veel zal het niet bewijzen. Alleen het feit

dat er iets aan de hand is met de dood van Tendam. Maar dat is precies wat we willen bereiken. Als je te veel prijsgeeft zal Laval meteen doorhebben dat er iemand heeft gelekt.’ Hij stond op en ijsbeerde rond de vervallen serre, tot hij bijna zijn voet verzwikte in een overwoekerde greppel.

‘Er is nog iets,’ zei Nasser bedenkelijk.

‘Wat?’

Nasser kwam wat dichterbij Demulder staan. Haar stem zakte plots een octaaf. ‘Je mag die Nederlandse dan wel op het goede spoor zetten, mijn jongen moet buiten schot blijven. Hij mag niet aangehouden worden. Daarvoor houd ik te veel van hem.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Ik weet dat het niet makkelijk zal zijn. Ik probeer om alles zo goed mogelijk te volgen. Jij moet je klaar houden om hem te onderscheppen mocht hij op het punt staan om ontmaskerd te worden.’

‘Dat zal ik doen.’

‘En,’ voegde Nasser er zuchtend aan toe, ‘je weet wat je te doen staat als mij iets overkomt.’

‘Ja.’

‘Wat is het toch een kloteboel,’ jammerde Nasser.

‘Het leven zit nou eenmaal niet eenvoudig in elkaar. Zorg maar dat je klaar bent om te vluchten. Bij het minste onraad moet je vluchtweg openliggen.’

Nasser keek op haar gsm. ‘Hemeltje, zo laat. We gaan terug. We emmeren nog een tijdje over dat lek. Daarna moet ik door.’